

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Anczykowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Barbara Zembala

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Stanisława Pieczykolana

po rozpoznaniu w sprawie detencjonowanego

P. B. s. J.

zażalenia wniesionego przez obrońcę detencjonowanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 5 października 2012 roku sygn. akt III K 290/09

w przedmiocie dalszego stosowania środka zabezpieczającego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

I. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;

II. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. W. kwotę 147,60 złotych (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) w tym 23 % VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej P. B. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwolnić P. B. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 22 grudnia 2009 roku (sygn. akt III K 290/09) orzeczono wobec P. B. środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, z uwagi na popełnienie przez niego czynu zabronionego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i inne w warunkach całkowicie zniesionej poczytalności.

Postanowieniem z dnia 5 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Krakowie orzekł o utrzymaniu wobec P. B. orzeczonego środka zabezpieczającego.

W uzasadnieniu Sąd I instancji podkreślił, że obecny stan psychiczny P. B. (wynikający z aktualnej opinii biegłych psychiatrów) wskazuje, iż wymaga on dalszego leczenia na zasadzie kontynuowania stosowania środka zabezpieczającego.

Na postanowienie to zażalenie złożył obrońca detencjonowanego wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu podniósł, że jako obrońca P. B. nie został zawiadomiony o terminie posiedzenia, na którym zapadło kwestionowane orzeczenie. Jego zdaniem powinien być zawiadomiony o terminie posiedzenia, gdyż udział w nim obrońcy jest obowiązkowy. Tymczasem posiedzenie odbyło się bez obrońcy. Według skarżącego zachodzi w niniejszej sprawie bezwzględna przyczyna odwoławcza wymieniona w art. 439 § 1 punkt 10 kpk.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji nie dopuścił się uchybienia w szczególności uchybienia, które stanowiłoby bezwzględną przyczynę odwoławczą wymienioną w art. 439 § 1 pkt 10 kpk.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w zażaleniu obrońcy należy stwierdzić, iż w świetle aktualnie obowiązujących przepisów nie zachodzi potrzeba zawiadamiania stron o posiedzeniu w przedmiocie dalszego stosowania środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, jak też wzywania biegłych psychiatrów wydających opinię o stanie zdrowia detencjonowanego. Zasady dotyczące udziału stron w posiedzeniach wykonawczych określa jednoznacznie art. 22 § 1 kkw. Zgodnie z tym przepisem znowelizowanym ustawą z dnia 16 września 2011 roku, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2012 roku - prokurator, skazany oraz jego obrońca, sądowy kurator zawodowy, pokrzywdzony, a także inne osoby, o których mowa w art. 19 § 1 kkw, mają prawo wziąć udział w posiedzeniu, gdy ustawa tak stanowi. Przepis ten, poza odesłaniem do przepisów szczególnych kkw, nie zawiera innej przesłanki decydującej o uprawnieniu strony do udziału w posiedzeniu. Tym samym wprowadzono w postępowaniu wykonawczym zasadę rozpoznawania spraw bez udziału stron. Jednocześnie w przepisach szczególnych ustawodawca wskazał szereg sytuacji, w których przewidziano prawo stron do udziału w posiedzeniach (art. 48, 65§2, 152§3, 153a§1, 161§1, 178§2 kkw). Natomiast przepisy szczególne dotyczące detencji (rozdział XIII kkw) nie przewidują prawa stron do udziału w posiedzeniu, którego przedmiotem jest dalsze stosowanie środka zabezpieczającego. Jest to o tyle racjonalne, że postanowienie o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego nie obciąża sądu do określenia terminu końcowego, do którego winien być stosowany środek zabezpieczający. W związku z tym kolejne postanowienia dotyczące utrzymania orzeczonego środka zabezpieczającego w istocie nie przedłużają jego stosowania, ponieważ w tym zakresie obowiązuje prawomocne postanowienie pierwotne, które jest podstawą zastosowania tego środka. Te kolejne postanowienia stanowią jedynie rezultat przeprowadzenia czynności kontrolnych, co do postępu stosowanego leczenia osoby internowanej, który to obowiązek nakłada na sąd dyspozycja art. 204 § 1 kkw. To powoduje, iż procedowanie sądu ogranicza się jedynie do oceny aktualnej opinii biegłych psychiatrów. Przy czym przepis art. 204 kkw nie ustanawia wymogu wysłuchania lekarzy psychiatrów, lecz jedynie uzyskania opinii biegłych o stanie zdrowia sprawcy umieszczonego w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd I instancji trafnie postąpił nie zawiadamiając stron w tym detencjonowanego i jego obrońcy o terminie posiedzenia w przedmiocie dalszego stosowania środka zabezpieczającego. W aktach sprawy brak jest protokołu z tego posiedzenia. Sprawa została rozpoznana bez udziału stron, w związku z czym odstąpiono od sporządzania protokołu posiedzenia. Takie postąpienie znajduje oparcie w art. 143 § 1 i § 2 kpk w zw. z art. 1 § 2 kkw. W takiej sytuacji prawidłowo sporządzono notatkę urzędową, która zawiera informację o przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy czynności (k. 376). Odpis nieprawomocnego postanowienia został doręczony detencjonowanemu i jego obrońcy.

Powyższe świadczy jednoznacznie, iż procedowanie Sądu I instancji było prawidłowe i nie doszło do uchybień, o jakich mowa w zażaleniu obrońcy P. B..

W ocenie Sądu Odwoławczego orzeczenie Sądu Okręgowego również od strony merytorycznej jest prawidłowe, bowiem aktualny stan psychiczny detencjonowanego (wynikający jednoznacznie z opinii biegłych) wymaga kontynuowania stosowania środka zabezpieczającego w warunkach oddziału o wzmocnionym stopniu zabezpieczenia.

O kosztach udzielonej P. B. pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t. jedn. Dz. U. z 2009 r. nr 146 poz. 1188 ze zm.) w zw. z § 2 ust. 3 i § 15 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).

D. zwolniono od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze, uznając, że ze względu na jego sytuację finansową ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.